

Золото Жириновського

Нещодавно до газети завітав колишній мешканець Костополя, а нині громадянин однієї з країн Європи, пан Віктор. Він розповів доволі цікаву історію про скарб, знайдений у 70-ті роки минулого сторіччя під порогом будинку по вулиці Леніна (нині Грушевського, до 1939 року – Пилсудського). Нині того будинку вже нема, як і людини, яка його знайшла. Немає і самого скарбу – невеликого горщика із золотими монетами царської чеканки, вірніше залишились лише рештки від його повної кількості. Частина монет пішла на золоті, модні у ті часи зубні коронки, частина – на придбання дачі та інші господарські потреби. Але щось і залишилось. Щаслива володарка того багатства незадовго перед тим, як відійти у вічність, подарувала по 1 – 2 монетці кожному з чисельних членів своєї родини. Куди поділи свої монетки ті люди, зрозуміло, що пан Віктор не знає, а от особисто у нього одна залишилася.

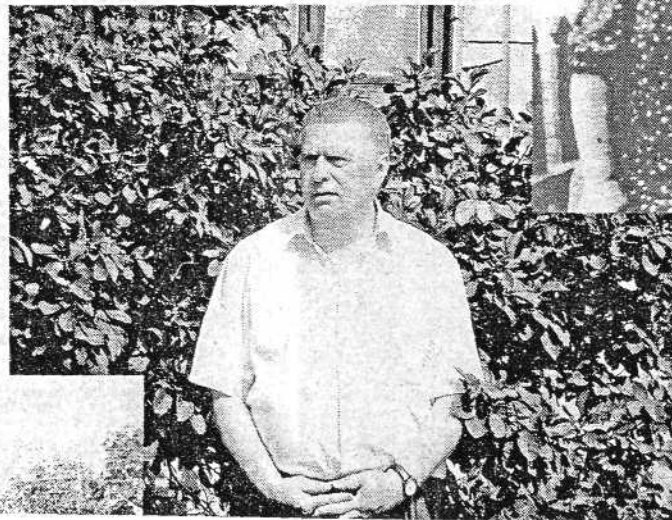
Поважного віку жителі Костополя добре пам'ятають історію із скарбом, яка трапилась під час будівництва п'ятиповерхівки у центрі міста (будинки, де розміщено центральну бібліотеку). Тоді після знесення старих будівель під час копання котловану під новобудову у ковш екскаватора потрапив глечик із золотими п'ятірками та десятками із зображенням на них портретом російського царя. Будівельники не розгубились і, не піднімаючи галасу, той глечик нібито почесному розділили. Але на рахунок «почесному» їм тільки здалося, бо відразу ж знайшлося двоє обділених, тих, кому десяток не перепало, тільки п'ятірки. Ще не встигли будівельники ті монети як слід приховати: хто у чоботи, хто у радіатор автомобіля, хто знову на деякий час у землю і побігти за

свідченнями працівників КДБ. Будівництво на деякий час призупинили, а невдахи-будівельники витягали із своїх схованок скарб, який їм належав усього хвилин 15-20. У кабінетах будівлі на вулиці Першотравневій кожен з них довго до подробиць пригадував свою біографію, поєднуючи спогади про рідних і близьких з підрахунками монет, що потрапили до кишень колег по будівництву. З ляку хлопці у своїх показах вказали стільки монет, що й у два горщики не вмістилися б. Але чоловіки у костюмах рахувати вміли – розібралися. Зібрали докупи усе, до останньої монетки і

Екскаваторника і прораба перевели у робітники. Під час «розкопок» котловану робітників вже напризволяще не залишали, поряд увесь час хтось з кадебістів у цивільному знаходився, але як не очікували, більше нічого не знайшли. Спитаєте, чому очікували? Відповідь: будівництво велось на місці старого єврейського кварталу, згодом (1941-1943 р.р. – гетто), де

вільно почували себе на території колишнього двору фабриканта Ейдельштейна. Перебуваючи на

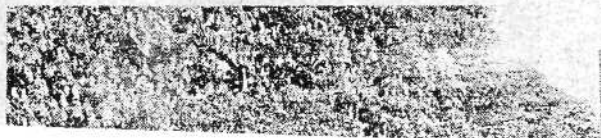
вийшовши з машини, без попереджень і коливань вказав на місце, де знаходився будинок

тому подвір'ї, вони вирили під порогом не такий великий, але все ж таки горщик золотих монет.

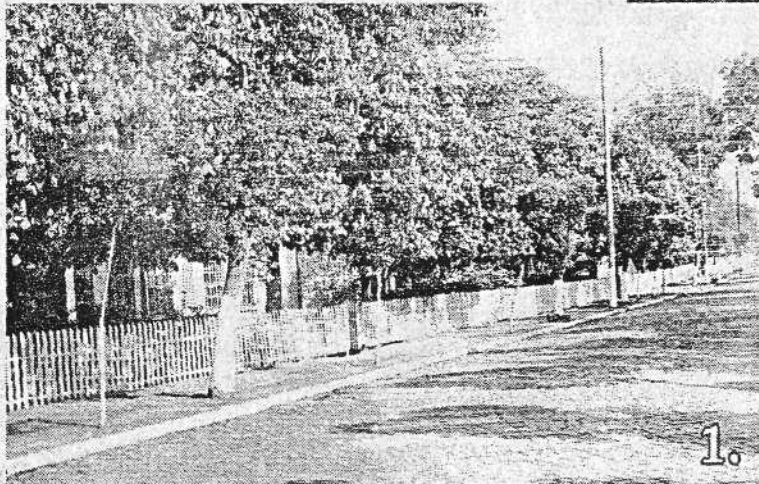
Проїшли роки, сьогодні важко довести, що це було саме золото Ейде-

родички. Нині там теж п'ятиповерхівка, а колись стояв будинок того самого Іцхака Ейдельштейна. Вважаю, що щось вигадувати чоловікам немає ніякого сенсу. Жириновський до них за монетою не приїде і помічника, напевно, не пришле, та й до себе у Москву не запросить, але, як повідомив пан Віктор,

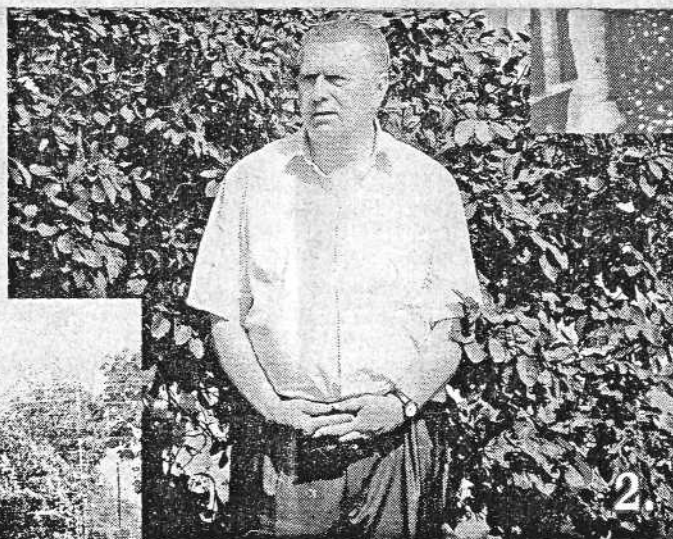
чесному розділили. Але на рахунок «по-чесному» їм тільки здалося, бо відразу ж знайшлося двоє обділених, тих, кому десяток не перепало, тільки п'ятірки. Ще не встигли будівельники ті монети як слід приховати: хто у чоботи, хто у радіатор автомобіля, хто знову на деякий час у землю і побігти за

казах вказали стільки монет, що й у два горщики не вмістилися б. Але чоловіки у костюмах рахувати вміли — розібралися. Зібрали до купи усе, до останньої монетки і

пляшкою, щоб відзначити цю подію, як біля них вже стояло кілька чоловік у темних костюмах із краватками, ще й з по-

відправили по інстанціях. Враховуючи чистосердечні зізнання та те, що усе було повернуто, за ґрати нікого не посадили.

проживали власники виробництва та крамниць, зокрема співвласник фанерної фабрики Іцхак Ейдельштейн, але це обійстя знаходилося за кілька кроків поряд від котловану (саме там після II світової війни отримала квартиру родичка пана Віктора, яка була учасницею бойових дій). Те, чого не вдалося зробити будівельникам і працівникам КДБ, вдалося родичці пана Віктора. Вірніше, її свиням, які

Росії Володимира Жириновського, адже поряд знаходився ще один житловий будинок, в якому проживала сім'я власників кількох торговельних точок і невеличкої швейної майстерні. Статки фабриканта і торговця не порівняти. Але все ж? Я виїхав на місце разом з Віктором і поважного віку членом його родини, який вже встиг своїх монет позбутися. Цікавим був той факт, що чоловік, щойно

тому подвір'ї, вони вирили під порогом не такий великий, але все ж таки горщик золотих монет.

Проїшли роки, сьогодні важко довести, що це було саме золото Ейдельштейна, діда відомого російського політика і кандидата в президенти

родички. Нині там теж п'ятиповерхівка, а колись стояв будинок того самого Іцхака Ейдельштейна. Вважаю, що щось вигадувати чоловікам немає ніякого сенсу. Жириновський до них за монетою не приїде і помічника, напевно, не пришле, та й до себе у Москву не запросить, але, як повідомив пан Віктор, при нагоді він би йому ту монету із задоволенням подарував на згадку про рідних та близьких.

На фото з архіву автора:

1 - будинок Ейдельштейнів (світлина 50-х років минулого століття); 2 - Володимир Жириновський на місці будинку своєї родини під час відвідин Костополя; 3 - родина Ейдельштейнів на власному подвір'ї

*Олександр НАМОЗОВ,
історик-дослідник,
письменник.*